Publicație realizată de **Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov** în parteneriat cu **Centrul Român pentru Inițiativă Socială**

Ziua marelui Brâncuși 6

Fișă de localitate: Ștefănești de Jos 10-11

CCD Ilfov: „Citește cu noi!“ 12

condeie Ilfovene

Nr. 30 | martie 2020 | Publicație de cultură

(paginile 4-5)

Brănești 2020

„ZIUA CUCILOR“, popas pe harta mondială a tradițiilor și a patrimoniului cultural imaterial

(pagina 7)

Mogoșoaia

„Centrul Cultural - Principalul pol al promovării Patrimoniului Cultural și Tradițional Local“

„Tipografic Majuscul“, elogiat de critica internațională: „Un hibrid curajos“, „un film formidabil“

Presa internațională de specialitate a apreciat lungmetrajul „Tipografic Majuscul“ al lui Radu Jude, prezentat la 22 februarie 2020 în selecția Forum a Festivalului de Film de la Berlin, drept „un hibrid curajos“ și „primul mare documentar al anului“.
„Tipografic Majuscul“, o adaptare după spectacolul documentar omonim semnat de Gianina Cărbunariu, pune în legătură, prin tehnica montajului, două povești și două istorii. Una este povestea reală a adolescentului Mugur Călinescu, care, în 1981, a scris pe ziduri cu creta o serie de texte împotriva dictaturii lui Nicolae Ceaușescu. Povestea lui e pusă în scenă așa cum a reconstituit-o Gianina Cărbunariu din dosarul lui de Securitate. A doua este povestea oficială a României: imagini din arhiva Televiziunii Naționale, din aceeași perioadă. Din distribuția celui de-al șaptelea lungmetraj semnat de Radu Jude fac parte actorii Șerban Lazarovici, Bogdan Zamfir, Ioana Iacob, Șerban Pavlu, Robert Arsenie, Bogdan Romedea, Alexandru Bîscoveanu, Alexandru Potocean, Silvian Vîlcu, Ion Rizea, Rareș Hontzu, Claudia Ieremia, Irina Vacarciuc, Doriana Talmazan, Gabriel Spahiu, Gabriel Răuță și Constantin Dogioiu.
„O poveste adevărată cu nuanță kafkiană. Intenționat aspră și manieristă“, a scris The Hollywood Reporter despre „docudrama sobră“ a lui Radu Jude. „Estetica asemănătoare animației are o latură suprarealistă edificatoare, Kafka îl întâlnește pe Brecht cu un strop de pop art“.
Variety a notat: „Radu Jude oferă o apreciere istorică printr-o investigație brechtiană exhaustivă într-un caz de asuprire statală sub conducerea lui Ceaușescu“. Publicația americană apreciază și „fascinanta gamă de clipuri din emisiuni de televiziune“ folosită din Arhiva Televiziunii Naționale.
În acord, Screen Daily remarcă faptul că prin „tăierea abruptă a fiecăruia dintre aceste

segmente (à la Godard sau în stilul Michael Haneke), Jude le folosește pentru a pune cap la cap imaginea unei false utopii pe care Mugur o respinge și care are ca scop distrugerea voinței individului în numele «unui tărâm al solidarității indestructibile»“. Abuzurile făcute de serviciile secrete din timpul dictaturii Ceaușescu sunt aduse la viață „cu însuflețire“. Filmul este „un hibrid curajos care combină documentarul de arhivă cu punerea în scenă a unei «piese documentare» scrise de Gianina Cărbunariu“.
„Filmul este excelent jucat de distribuția din care fac parte Ioana Iacob și Șerban Lazarovici, care reușește să proiecteze o imagine puternică a lui Mugur ca exemplar vital al protestului social“, mai notează Screen Daily. Francezii de la Lepolyester.com sunt de părere că „«Tipografic Majuscul» este formidabil“. „Mai puțin narativ decât alte filme ale lui Jude, forma este radicală, iar ironia este parte din ea“.
„Radu Jude semnează primul mare documentar al anului. Cu această confruntare

conceptuală, dar simplă, ne arată că violența și paranoia erau peste tot, dar și că răzvrătirea latentă se regăsea pretutindeni. Ecoul în ziua de astăzi este la fel de palpabil“.
Filmul, al șaptelea lungmetraj al lui Radu Jude, rulează în cinematografele din România începând cu 21 februarie 2020.
Scenariul este semnat de Radu Jude și Gianina Cărbunariu, director de imagine este Marius Panduru, montajul este realizat de Cătălin Cristuțiu, Irina Moscu s-a ocupat de scenografie și Dorin Negrău de costume. Producător este Ada Solomon. Radu Jude este inclus în selecția Forum și cu documentarul „Ieșirea trenurilor din gară“, realizat împreună cu istoricul Adrian Cioflâncă. Filmul a avut premiera mondială pe 26 februarie. ■

✍ **Cristina ANGHELUȚĂ, timpromanesc.ro**

✍ **Sursa: Stiritvr.ro**

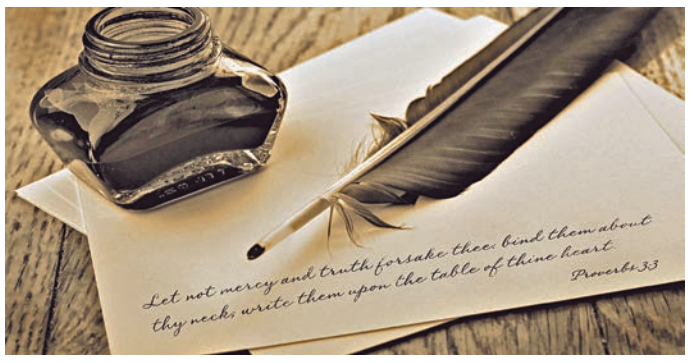

3 martie, Ziua Mondială a Scriitorilor

În fiecare an, la 3 martie, de Ziua Mondială a Scriitorilor este sărbătorită arta scrisului, dar sunt celebrați și cei care scriu creativ, se străduiesc să înțeleagă viața și cred în libertatea cuvântului. Evenimentul este organizat de Centrele PEN (Clubul Poeziei, al Eseurilor și al Romanului, o organizație internațională fondată în 1921). Numărul exact al scriitorilor din întraga lume este estimat între 100.000 și 200.000. Dacă raportăm această cifră la populația planetei, șapte miliarde de persoane, putem spune că scriitorii sunt o specie pe cale de dispariție.
Islanda pare a fi excepția care întărește regula. Cu o populație de aproximativ 300.000 de cetățeni, Islanda are mai mulți scriitori, mai multe cărți publicate și mai multe cărți citite pe cap de locuitor, decât oricare altă țară a lumii.
PEN International, cu peste 130 de filiale în lume, se definește ca o conștiință literară a lumii care are rolul de a promovarea literatura și dezvoltarea societății umane, oriunde pe glob, prin recunoașterea rolului scriitorilor, și dacă inițial a fost reprezentată doar de poeți, eseiști și romancieri, acum include și jurnaliși și istorici.
Centrele PEN din fiecare țară susțin supraviețuirea literaturii, amenințată tot mai mult de televiziune și de vulgaritatea subculturii, dar și drepturile profesionale ale scriitorilor, libertatea cuvântului și a autorilor din fiecare țară.
Organizația Internațională a Scriitorilor a fost creată în 1921 de un grup de scriitori englezi și francezi pentru a celebra literatura și pentru a promova prietenia și cooperarea intelectuală între scriitorii de pretutindeni, indiferent de opiniile lor, politice sau de altă natură. Organizația își propunea, de asemenea, să lupte în favoarea libertății de expresie și pentru a a-i apăra pe aceia care sunt hărțuiți, închiși sau chiar uciși, de regimurile politice opresive.
A fost prima și singură organizație internațională a scriitorilor, iar Carta PEN a fost un act de reconciliere intelectuală între scriitorii din întreaga lume după experiența devastatoare a Primului Război Mondial.
PEN Clubul Român a fost creat în 1923, l-a avut printre inițiatori pe Liviu Rebreanu, și a reunit cele mai importante nume ale literaturii române. Anii comunismului au întrerupt activitatea PEN Clubului Român, dar la 11 septembrie 1990 a renăscut prin inițiativa celor mai reprezentativi scriitori români, iar Ana Blandiana a devenit președinte. ■

Cineclubiștii de ieri

✍ **regizor Victor COLONELU**

În articolele de până acum am scris despre activitatea cineaștilor amatori, actori și unii regizori profesioniști. Să vedem și cine au mai fost cei care slujit cu devotament dezvoltarea artei cinematografice, îmbogățind patrimoniul filmic din România.
Odată puse bazele activității cineclubiste, în 1957, cu pași repezi iubitorii celei de a șaptea arte au împânzit harta României cu cinecluburi prin întreprinderi industriale, centre culturale, universități, școli, cămine culturale sătești, militare, dar și cineamatori individuali. Așa au luat ființă cinecluburi în București, Timișoara, Iași, Oțelul Roșu, Reșița, Caransebeș, Arad, Oradea, Craiova, Cluj Nappoca, Târgu Mureș, Satu Mare, Câmpulung Moldovenesc, Gura Humorului, Bacău, Focșani, Roman, Suceava, Pitești, Ploiești, Buzău, Galați, Brăila, Constanța, Comuna Bivolari din Iași, Valul lui Traian, Câmpina, Târgoviște, Slatina, Brașov, Sibiu, Hunedoara, Târgu Jiu și Sânnicolaul Mare. Așa au început să se remarce o mulțime de realizatori de film, cu opere de artă filmică remarcabile, cu idei care nu se puteau realiza în studiourile profesioniste din diverse motive de cenzură. Cu o tehnică redusă au activat 680 de cineaști amatori la nivel de cinecluburi, sute de pasionați de cultura cinematografică și realizatori de film.

Singurul muzeu al cineclubiștilor, la Reșița

La Reșița un pasionat al activității de cineclub a organizat singurul muzeu al cineclubiștilor. Acesta se numește Andrei Bălbărău. Cu eforturi personale a strâns cu grijă tot felul de aparate și dotări cineclubiste pe care le-a expus în originalul muzeu, singurul din România.
După 1989 chiar dacă s-a înființat juridic ANCN, acesta nu a putut să facă nimic pentru a continua activitatea cineclubistă din România. Înainte, forurile culturale și sindicatele au acordat o mare atenție cinecluburilor, fiind un bun instrument de propagandă locală a activităților politice, dar... cineclubiștii, pentru a-și vedea puse în filme ideile originale acceptau contra politicii să creeze și părți artistice, documentare, poeme, animație și alte genuri, prin modalități de „fentare“ a sarcinile trasate. Datorită dezvoltării cineclubiste în România, din anul 2010, în cadrul unei manifestări la Oțelul Roșu, țara noastră a fost primită în UNICA, forul mondial al cineaștilor neprofesioniști. Se naște însă întrebarea: Câți cineclubiști mai sunt în România? Cine îi sprijină cu adevărat? Ce face Ministerul Culturii pentru cineclubiști? ■

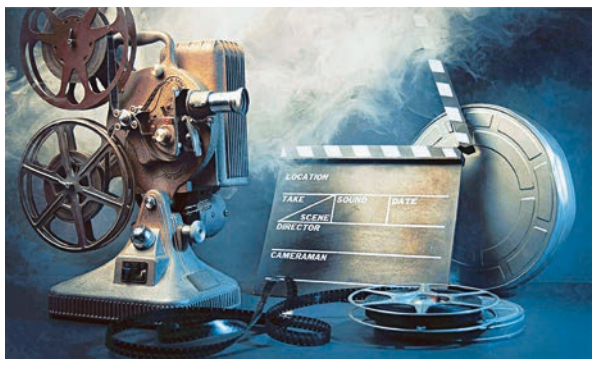

POEZIE

În taina clipelor senine

În taina clipelor senine
Am încercat să mă strecor,
Să pot crea un numitor,
Din rădăcina unui dor
Și vise de iubire.

Și m-am privit ca-ntr-o oglindă,
În ochii tăi cuprinzători,
Învăluindu-mă-n fiori,
Mirajul celor două flori,
Ce-ți înfloresc privirea blândă.

Și am știut atunci că viața
Nu e doar verbul a trăi,
Esența ei e-n a iubi,
Un singur pas spre a-mplini,
În suflet răscolit, speranța.

(versuri din volumul „Apollon - Briliant“,
Editura Ro.cart, București, 2019)

✍ **Daniela Căprar (Buftea)**

Director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov
Alexandrina NIȚĂ

Condeie ILFOVENE

Editor:
Centrul Român pentru Inițiativă Socială
Editor coordonator:
Cătălin DRAGOMIR
Redactor șef:
George V. GRIGORE
Redactori:
Cristina ANGHELUȚĂ, Anica POPA, Iulia Georgescu, Marius Florin Văduva, Alexandru Leolea
Foto:
George V. GRIGORE
DTP:
Dan DULGHERU
tipar - www.tipografiaKLM.ro

Tel. **0371.084.001**;
e-mail: **condeieilfovene@gmail.com**
ISSN 2601 - 0984; **ISSN-L 2601 - 0984**
Publicație distribuită gratuit

Vă informăm că începând cu 7 februarie 2019, Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov funcționează la adresa din strada Ernest Juvara, nr. 3 - 5, Sector 6, București, etajul 1, clădirea Consiliului Județean Ilfov.

George V. GRIGORE

Mamutul de la Copăceni

La Muzeul Naţional de Geologie din Bucureşti se află mai multe fosile ale unor animale preistorice. La loc de cinste se află şi resturile unui mamut care a trăit, potrivit specialiştilor în domeniu, în urmă cu aproximativ 1,4 milioane de ani, în Pleistocenul Inferior. Acesta a fost descoperit în anul 2009, la Copăceni (Ilfov), nu departe de Şoseaua de Centură a Capitalei.
„Avem o bucată de fildeş, de vreo 60 de centimetri. Avem şi o bucăţică de măsea, (…) Mai sunt şi nişte vertebre şi centuri pelviene. De altfel, acesta este un mamut, dar acolo s-a găsit o familie întreagă, cu varii vârste. Vârsta medie era cuprinsă între 35 şi 40 de ani şi cel mai în vârstă avea undeva la 60 de ani. Era un mamut venerabil, cu fildeşii albi, ca să zic aşa… Cel pe care l-am expus ne-a oferit cele mai multe oase“, ne-a precizat muzeograful Adrian Dumitru. Foarte probabil, în zona respectivă erau un fel de nisipuri mişcătoare care au permis conservarea animalelor pe care le-au înghiţit acestea, de-a lungul timpului.
Mamuţii (de la genul Mammuthus) fac parte din ordinul Proboscidea al clasei Mammalia. Originea mamuţilor, care au dat naştere elefenţilor actuali, este în Africa, procesul având loc în urmă cu circa 60 de milioane de ani. Primele specii de mamuţi au apărut în Asia, după o migrare din Africa. S-au obişnuit la condiţiile de trai destul de grele, fiind situaţi într-o perioadă glaciară acum 80 000 de ani. Pentru a putea supravieţui, mamuţii migrau în Europa pe timp de iarnă, unde condiţiile erau ceva mai bune. Mamuţii au ajuns chiar şi în America de Nord prin istmul Bering, format acum trei milioane de ani, pe parcursul celorlalte ere glaciare. Istmul unea America de Nord cu Asia. Înrudit cu deinotheriumul şi mastodontul, spre deosebire de elefanţii actuali, mamutul avea o blană de păr lung şi des, care se îngroşa pe abdomen şi în zona membrelor, astfel că putea rezista climei reci. Era înzestrat cu o pereche de colţi lungi, cu o curbură pronunţată, cu care putea căuta prin zăpadă crengi şi lăstare. Capacitatea de adaptare la temperaturi scăzute se datora şi grăsimilor acumulate, mai ales în zona gâtului, pe timp de vară, când mamuţii se adunau în turme mari şi străbăteau distanţe întinse în căutarea hranei. Imaginea mamutului apare frecvent în picturile rupestre doarece acesta, prin enorma sa cantitate de carne şi grăsime, constituia o importantă sursă de hrană pentru omul primitiv. Pentru vânătoare, oamenii peşterilor se adunau în grupuri mari şi atrăgeau mamutul într-o capcană pregătită anterior şi anume o groapă mascată de crengi. Dispariţia acestor exemplare din Europa, Asia şi America de Nord a fost cauzată de mau mulţi factori: vânătoarea excesivă practicată de neanderthalieni şi de oamenii moderni (Homo sapiens) şi de încălzirea globală care a determinat sfârşitul ultimei ere glaciare Würm acum circa 10 000 de ani.
În afară de mamuţi, în situl de pe malul Argeşului s-au mai găsit multe alte animale preistorice, inclusiv cerbi şi rinoceri.
Localitatea Copăceni unde a fost descoperit situl paleontologic cu fosilele de mamifere, s-a numit în trecut Copăcenii-Mogoşeşti şi este o comună din judeţul Ilfov. Aceasta se află situată în partea de sud a judeţului Ilfov, în Câmpia Română, pe malul stâng al râului Argeş. Este străbătută de DJ 401D, care o leagă spre est de Vidra şi spre nord-est de comuna 1 Decembrie (unde se intersectează cu DN 5), şi mai departe de Dărăşti-Ilfov şi oraşul Măgurele. Cel mai apropiat oraş este Măgurele, la 7 km distanţă de centrul comunei, iar muncipiul Bucureşti, centru politic şi administrativ al judeţului Ilfov, se află tot la 7 km.
Un sit cu o istorie interesantă s-a dovedit a fi osuarul de la Copăceni, oferind cercetătorilor dovezi clare ale existenţei acestor gigantice mamifere pe tărâmuri ilfovene. ■

La Schitul Bălteni din Periș, podoabe din cărămidă și culoare

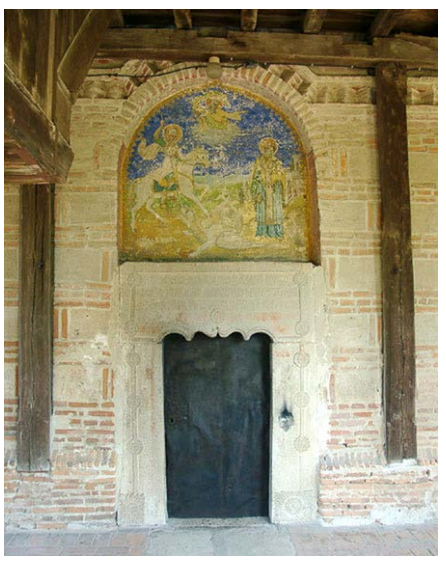

Lumina distilată a primăverii ne deconspiră noi podoabe din cărămidă şi culoare la portalul de intrare al vechiului schit Bălteni din Periş. Modelul în „Dinţi de lup“ sau „Dinţi de fierăstrău“ aduce o notă dăruită disonanţei, a intruziunii complementarului în simplitate, dar şi al simbolului „Sabiei lui Damoles“ care ne poate sta deasupra capului permanent. Tot astfel şi modelul „fresce peste fresce“, din secolul al XVI-lea încoace, ne conduce cu gândul la permanentizarea iluziei şi a irealului sau a reamintirii vieţilor frunze-flori pe care le avem de trăit în mod repetitiv. Dacă veţi căuta luminile primăvăratice care joacă pe faţadele Schitului Bălteni, veţi crede că aceste elemente au prins viaţă. Într-un fel chiar au prins…
Prin proiectul „Acţiuni de cercetare, inventariere a obiectivelor de patrimoniu material şi imaterial, în vederea realizării Monografiei Judeţului Ilfov“, desfăşurat de Consiliul Judeţean Ilfov, prin Centrul Judeţean pentru Conservarea şi Promovarea Culturii Tradiţionale Ilfov, în parteneriat cu Inspectoratul Şcolar Judeţean Ilfov, Institutul Naţional al Patrimoniului, Protoieria N şi S Ilfov, Centrele Culturale Ilfov şi realizat de Asociaţia Gaşpar, Baltazar&Melchior/ Şcoala de la Piscu, s-au descoperit şi catalogat o multitudine de elemente noi ale tezaurului material şi imaterial al judeţului Ilfov.
Unele dintre acestea sunt în zona comunei Periş, unde se află şi Schitul Bălteni. Acesta este situat la intrare, în satul Bălteni şi este clasificat ca fiind cel mai valoros monument istoric de arhitectură medievală din partea de sud a României.
Legenda spune că Mânăstirea Bălteni, actuala biserică, a fost construită la sfârşitul secolului al XVI-lea, locul pentru ridicarea ei fiind ales de voievodul Radu Negru, înaintea unei lupte cu turcii. Locul strategic ales avea să împiedice atacurile tătarilor, fiind înconjurat de stejarii înalţi ai Pădurii Cocioc din Codrii Vlăsiei, formând un zid de nepătruns în calea otomanilor.
Astăzi, Schitul din Bălteni are hramul Sfântului Ierarh Nicolae, după câteva secole găsindu-se dovezi că mânăstirea a fost refăcută din temelie de Vornicul Rizea, administratorul Principatelor Române, dovadă fiind inscripţia gravată cu multă iscusinţă în piatra de deasupra uşii de la intrare: „„Această sfântă biserică, având sărbătoarea pastorală de Sfântul Nicolae, a fost ridicată de mine însumi, credinciosul lui Iisus Hristos, Marele Vornic Hrizea, ceea ce bunul Dumnezeu mi-a permis să cheltui, şi am făcut această rugăciune întru gloria şi închinăciunea pentru Dumnezeu şi Sfinta Treime şi în numele Sfântului Nicolae... de unde am început clădirea bisericii pe vremea prea-fericitului Prinţ Alexandru, fiul lui Radu… 1626.“
Pe un alt perete din partea dreaptă a intrării în biseric, se poate citi tot o scriere cu caractere chirilice de culoare roşie: „„Aceste cuvinte au fost tălmăcite de mine însumi, Meşterul Stoica, ca să ştie că am lucrat jilţul pentru sfânta biserică... ca fiind părinte stareţ… şi care a construit (biserica) vornic Hrizea şi soţia sa, Dumitra, pe timpul lui Alexandru Voievod“.
O altă legendă spune că aici ar fi fost omorât la sfârşitul anului 1476 domnitorul Vlad Ţepeş.
Construit din cărămidă roşie nepictată, cu ziduri masive şi acoperiş de şindrilă, cu pridvor deschis şi arcade proptite pe stâlpi fasonaţi care cuprind pronaosul pe o treime din înălţimea lui, toate aceste caracteristici de arhitectură îi dau schitului un aspect de cetate, clasificat ca fiind unicat pe aceste meleaguri.
Naosul şi pronaosul sunt separate de un perete, iar catapeteasma, ridicată în anul 1800, pictată şi consolidată cu grinzi din stejar, creşte valoarea istorică a lăcaşului de cult. Turla de deasupra pronaosului, zidăria, scara de acces şi forma ei precum şi motivele arhitecturale conferă întregului schit o valoare istorică deosebită. ■

George V. GRIGORE

Brănești 2020. „ZIUA CUCILOR“, popas pe harta mondială

La 2 martie 2020, când s-a mai făcut un pas important către Postul Mare al Paștelui din acest an, la Brănești, în Ilfov, întreaga comunitate s-a îmbrăcat în straie de sărbătoare. Straiele nu au fost oarecare, ci au fost „straiele de cuc“, pentru că în această zi a avut loc anualul Festival „Ziua Cucilor“. Abia întors de la „Festivalul Cucilor de la Kainargi“ din Bulgaria, Grupul Cucilor tradiționali a început, metodic, ritualul: pregătirea costumației - tânărul care se face Cuc primește rochia de la prietena sa, după care urmează mascarea/travestirea, când tânărul îmbracă rochia, pune masca și își prinde centura de „acioaie“, transformându-se în „Cuc“. În ultima etapă, bătaia tradițională, Cucii îi lovesc cu pământuful și cu palma pe umăr pe nemascați (și trecători) pentru a fi sănătoși. Etapele ritualului parcurs de Grupul Cucilor tradiționali este prezentat tuturor pe scenă, începând cu „Urălia“ și „Iertăciunea“ și terminând cu jocul și pantomima Cucilor. Pantomima Cucilor simbolizează îngroparea anului vechi, renașterea și trezirea la viață, Cucul cu chip fiind cel care transmite suflul vieții și al naturii.
Întregul ritual este acompaniat de instrumentiști care interpretează melodii specifice cum ar fi „Hora simplă“ sau „Hora la patru de la Brănești“.

Cucii din Brănești au făcut senzație în fiecare an prin prestația artistică, dar și muzicală, primind aplauze îndelungi. Obiceiul este vechi, venind chiar din vremea tracilor, iar aria geografică pe care este menționat se calchiază peste Europa centrală și cea sud-estică.

„Parada Cucilor“

Programul festivalului din acest an a început cu primirea invitaților și a conducătorilor grupurilor participante la Casa Corpului Didactic Ilfov, unde majoritatea celor prezenți au vorbit despre importanța festivalului internațional, devenit deja o tradiție ilfoveană de marcă. Activitatea propriu-zisă s-a petrecut la „Târgul micilor meșteșugari“ din centrul localității, unde cei prezenți au putut cumpăra suveniruri.

În același timp, pe platoul din fața Căminului Cultural au fost expuse costume, manechine costumate, elemente de costum, măști, specifice acestei sărbători.
„Parada Cucilor“ s-a desfășurat pe traseul Liceul Teoretic „Traian Lalescu“ - Căminul Cultural Brănești, iar apoi a avut loc reprezentația grupurilor de cuci din localitate și a grupurilor invitate pe scena din centrul localității, sub îndrumarea profesorului metodist Marius Ovidiu Sebe, președintele Asociației Culturale Brănești, cu prezentarea profesorului Andrei Galbenu.
În ordinea prezentării pe scenă au evoluat Grupul Cuculeților de la Grădinița „Rița Gărgărița“ Brănești, Grupul Cucilor de la Școala Gimnazială nr. 1 Brănești, Grupul Cucilor de la Liceul Teoretic „Traian Lalescu“ Brănești, Grupul Cucilor de la Colegiul Silvic „Theodor Pietraru“ Brănești, Grupul Cucilor de la Liceul Tehnologic „Cezar Nicolau“ Brănești, Grupul de Cuci Tradiționaliști „Sedeanka“ Brănești, „Unchiașii“ din Păulești (județul Vrancea), Ansamblul „Mărgăritarele“ (localitatea Puhoi, Republica Moldova), Grupul Arapides din Monastiraki (regiunea Dramas, Grecia) și Grupul Karacuchi (Cucii negri) din Alfatar (Bulgaria). Reprezentațiile au fost urmate, pe aceeași scenă, de spectacolul artistic-popular, cu

a tradițiilor și a patrimoniului cultural imaterial

participarea Ansamblului „Plăieșii“ și a soliștilor Emilia Ghinescu, Elena Gheorghe și Ilie Caraș, a Școlii de dans Larisa și Marin Barbu („nea Mărin“). Prezentarea evenimentului a fost făcută de Liviu Vârciu. Organizatorii festivalului au fost Primăria Comunei Brănești și Asociația Culturală Brănești, având parteneri tradiționali Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, Casa Corpului Didactic Ilfov și unitățile de învățământ din Brănești (Grădinița „Rița Gărgărița“, Școala Gimnazială nr. 1 Brănești, Liceul Teoretic „Traian Lalescu“, Colegiul Silvic „Theodor Pietraru“, Liceul Tehnologic „Cezar Nicolau“).

Să plece răul!

Se spune că dacă ești lovit de tinerii mascați în Cuci vei fi sănătos tot anul!

„O particularitate a cucilor este gestica, țopăitul lor veșnic, ca și păsările și acel sunet asurzitor al clopotelor, care ne leagă pe mapamond de toate manifestările carnavalești de la începutul primăverii. Pentru că acum, în martie, când și sărbătoarea pascală stabilește totdeauna începutul unui nou sezon, avem nevoie de purificare, de alungare a răului din om și din comunitate, iar sunetul metalului, al clopotului este cel capabil să alunge toate relele. Priviți cu atenție costumațiile, să vă lăsați îmbrățișați sau loviți ca să plece răul. Constatăm, incluzându-ne în această frumoasă tradiție că România este un popas pe harta mondială a tradițiilor și a patrimoniului cultural imaterial“ - *Doina Isfănoni, cercetător etnolog la Muzeul Național al Satului „Dimitrie Gusti“.*

Și iată cum am luat și noi prima bătaie pe umăr din acest an, spre a intra în noua primăvară mai curați și purificați, spre binele tuturor și cu speranțe în viitor! ■

Cucii din Brănești prezenți la „Festivalul Cucilor de la Kainargi“ - Bulgaria

„Cucii din Brănești“ au fost prezenți și anul acesta la „Festivalul Cucilor de la Kainargi“ din Bulgaria, un loc cu tradiții similare celor din Brănești și cu o mare încărcătură istorică.

Kuciuk-Kainargi este un sat în nord-estul Bulgariei, unde la 10/21 iulie 1774 a fost semnat Tratatul de Pace ruso-turc, care încheia războiul din 1768-1774. Totodată, prin „Pacea de la Kuciuk-Kainargi“ se recunoștea independența Hanatului Crimeii. Tratatul și hatișeriful promulgat ulterior au îmbunătățit situația economică și politică a Moldovei și a Țării Românești.

Obiceiul cucilor este o tradiție respectată în Bulgaria. În perioada 26-28 ianuarie 2019, „Cucii din Brănești“ au participat și la cea de-a 27 ediție a „Festivalului Internațional al Obiceiurilor cu Măști“, care a avut loc, începând cu 1966, an de an, în Pernik, Bulgaria.

„Surva“ este cel mai mare festival de jocuri cu măști din estul Europei, orașul Pernik fiind declarat, din 2009, „Capitala Europeană a Obiceiurilor cu Măști“. La ediția de anul trecut au participat, pe lângă cele 104 grupuri din întreaga Bulgarie, și 450 de reprezentanți din Italia, Spania, Grecia, Macedonia de Nord, Serbia, Ucraina, Slovenia, Albania și România. „Cucii din Brănești“ au reprezentat cu cinste nu doar localitatea, dar și România. ■

✍ George V. GRIGORE

Ziua marelui BRÂNCUȘI

George V. GRIGORE

Cine vizitează operele maestrului Constantin Brâncuși din Târgu Jiu se întâlnește cu aspirația către cer, cu chemarea către sentimentul sincer și către formele simple. Geometricele forme sunt parcă turnate din esența păstoasă a norilor de toamnă și lasă loc de meditație și uitare a ființei. După un timp în care am degustat starea de libertate postrevoluționară, iată că la 19 februarie 2015 „Ziua Brâncuși“ a fost constituită, oficial, sărbătoare națională.

„Constantin Brâncuși, «părintele sculpturii moderne»“, cum a fost denumit prima dată de America, s-a născut la 19 februarie 1876 la Hobița. Este considerat unul dintre cei mai mari sculptori ai lumii, iar ziua nașterii sale este sărbătorită în toată lumea și înscrisă în calendarul cultural universal. Printre cele mai cunoscute opere ale sculptorului se numără „Coloana fără sfârșit“, „Poarta Sărutului“, „Masa tăcerii“ și „Domnișoara Pogany“.

Constantin Brâncuși (1876-1957) a fost un pionier al sculpturii moderne abstracte. Lucrările lui în bronz și marmură sunt caracterizate printr-o formă pură elegantă și reținută și printr-o finisare rafinată. Pasionat sculptor în lemn, a realizat numeroase sculpturi în lemn, adesea de inspirație folclorică, și a sculptat adesea prototipuri în lemn pentru lucrări executate mai târziu în alte materiale. El este cel mai bine cunoscut pentru sculpturile sale abstracte de capete ovoidale și păsări în zbor.

Părinții lui Brâncuși, Nicolae și Maria Brâncuși, erau țărani. La fel ca alți copii de țărani din acea vreme, Constantin nu a mers la școală. De la șapte ani a lucrat ca păstor, având grijă mai întâi de turma familiei, apoi lucrând pentru alții, în Munții Carpați. Acesta a fost momentul când a învățat să sculpteze în lemn, o artă populară în România rurală, folosită pentru a produce linguri, picioare de pat, butoaie de brânză și fațade de case, toate împodobite cu gravuri. Stilul acestor ornamente avea să influențeze numeroase lucrări ale lui Brâncuși. În preferințele sale, în port și în stilul de viață, el a păstrat până la moarte simplitatea originilor sale. La 9 ani, Brâncuși a mers la Târgu Jiu pentru a căuta de lucru. Mai întâi a lucrat într-o vopsitorie, doi ani mai târziu a lucrat pentru un băcan din Slatina, apoi într-o cârciumă din Craiova, unde a rămas câțiva ani. Și-a păstrat gustul pentru lucrul în lemn și s-a implicat în proiecte de sculptură elaborate.

Performanțele lui au atras atenția unui industriaș care, în 1894, l-a adus la Școala de Arte și Meserii din Craiova. Pentru a rămâne la această școală, Brâncuși a trebuit să învețe singur să scrie și să citească. La 20 de ani, Brâncuși a început să călătorească: a mers la Viena și s-a angajat cioplitor în lemn pentru a câștiga banii necesari șederii acolo. În 1898 s-a înscris la concursul de admitere la Școala de Arte Frumoase din București și a fost admis. În 1903, după terminarea stagiului militar, Brâncuși a fost atras de faima lui Auguste Rodin, care se răspândise de la Paris la București. Teoriile îndrăznețe ale lui Rodin au trezit entuziasmul avangardei și indignarea academicienilor. Exemplul lui Rodin i-a trezit curiozitatea de a vedea ce se întâmplă în artă dincolo de granițele țării sale și a plecat la München, în Germania, unde a rămas până în primăvara lui 1904. Apoi s-a decis să meargă la Paris. Aici a fost admis la École des Beaux-Arts, unde a intrat din nou în atelierul unui sculptor academist, Antonin Mercié, care se inspira în lucrările sale din sculptura florentină renascentistă. Brâncuși a lucrat cu el doi ani, dar, pentru a-și câștiga existența, a avut ocupații neobișnuite. Comenzile de portrete de la câțiva compatrioți l-au ajutat de asemenea, în vremurile dificile.

Prima expoziție la Paris

În 1906 a avut prima expoziție la Paris, în Salonul sponsorizat de stat, apoi la Salon d'Automne. Cu un spirit destul de clasic, dar care exprima o mare energie, primele sale lucrări au fost influențate de viguroasa operă a lui Rodin. Pentru a se distanța de această influență, Brâncuși a refuzat să intre în atelierul lui Rodin, deoarece, a spus el, „la umbra marilor copaci nu crește nimic“. În 1907, angajat să sculpteze monumentul funerar al unui bogat moșier în cimitirul Buzău din România, Brâncuși a sculptat o statuie reprezentând o tânără care îngenunchează, intitulată *Rugăciune*, care reprezintă prima etapă a evoluției sale către formele simplificate. A participat pentru

prima dată la expoziția Tinerimea Artistică, o expoziție anuală dedicată tinerelor talente, în București, și a închiriat un atelier în zona Montparnasse din Paris. Influența lui Rodin asupra operei lui Brâncuși a apărut ultima oară în 1908, în prima versiune de Muză adormită, sculptura unei fețe de femeie ale cărei trăsături sugerează un bloc de marmură nedefinit.

Tot în 1908, Brâncuși a executat prima lucrare cu adevărat originală, *Sărutul*. În 1910, Brâncuși a executat o versiune embrionară a Muzei adormite. Sculptura este un cap izolat, de formă ovoidală, executat în bronz, detaliile feței fiind reduse drastic; lucrarea are curbe șlefuite, pure.

În 1924 a creat o formă ovoidală de marmură pură, lipsită de orice detaliu și intitulată „Începutul lumii“. Brâncuși și-a extins experimentele cu formele simplificate până la modelarea exploratorie a păsării din 1912, Măiastra, o sculptură denumită după o pasăre fantastică din legendele populare românești. După 1919, păsările sale au evoluat într-o serie de sculpturi de bronz șlefuite, toate intitulate Pasăre în văzduh.

În acești ani, opera a început să aibă un public internațional din ce în ce mai mare. În 1913 a participat la Armory Show din New York, Chicago și Boston, expunând cinci lucrări, între care *Domnișoara Pogany*, un bust stilizat care a avut diverse variante. Cunoscut deja în SUA, Brâncuși și-a găsit acolo colecționari credincioși în următoarele decenii. Între timp, critici din întreaga lume atacau natura radicală a lucrărilor sale. A sculptat adesea în lemn de stejar sau de castan obiecte pe care avea să le realizeze ulterior în bronz sau marmură. Opera sa a reflectat tradiția africană a sculpturii directe. Brâncuși a fost interesat de calitățile „primitive“ ale artelor africane. Prima sa sculptură în lemn, Fiul risipitor, în 1914, era aproape abstractă, o bucată de lemn de stejar sculptată grosolan, cu trăsături umane abia schițate. El avea să urmeze această cale printr-o serie întreagă de sculpturi de lemn care se numără printre cele mai stranii lucrări ale sale. A acordat o importanță deosebită soclului de lemn al unei sculpturi și l-a construit întotdeauna el însuși, uneori din cinci sau șase piese suprapuse. Brâncuși și-a construit singur chiar și propria mobilă, majoritatea ustensilelor, până și pipa din care fuma.

În 1918, Brâncuși a sculptat în lemn prima versiune a Coloanei fără sfârșit

În 1918 a sculptat în lemn prima versiune a Coloanei fără sfârșit. Creată dintr-o serie de elemente simetrice suprapuse, această coloană inspirată de stâlpii caselor țărănești din România întruchipa nevoia de ascensiune spirituală pe care Brâncuși a exprimat-o adesea în lucrările sale.

Contribuția lui Brâncuși la Salonul din 1920, *Prințesa X*, un portret al unei persoane imaginare care ia o curioasă formă falică, a declanșat un scandal. A intervenit poliția și l-a obligat să scoată lucrarea, deoarece dădea naștere la interpretări nedorite.

În 1922 a sculptat primele versiuni ale *Peștelui*, în marmură, și *Bust de femeie tânără*, în lemn.

S-a reîntors în România pentru prima dată în 1924. În 1926 a vizitat Statele Unite, pentru o importantă expoziție cu lucrările sale la Galeria Brummer din New York. Transportul operelor sale din Franța a declanșat un proces de doi ani cu vameșii americani, deoarece o lucrare în cupru, Pasăre în văzduh, a fost atât de abstractă, încât aceștia au refuzat să creadă că era o sculptură: Brâncuși a fost acuzat că introduce clandestin o piesă industrială în SUA. În 1928 a călătorit din nou în SUA și a câștigat procesul.

„Lumea Brâncuși mai aproape de tine!“

În acest an, Ministerul Culturii a marcat pe 19 februarie Ziua Națională Constantin Brâncuși printr-o serie de premiere la nivel teritorial. La București, Muzeul Național de Artă al României (Palatul Regal) a găzduit un spectacol high-tech de proiecții în cadrul căruia publicul a putut viziona holograme cu portretul sculptorului și imagini ale lucrărilor sale consacrate. Muzeul a oferit acces gratuit vizitatorilor și a organizat trei tururi ghidate în sala Brâncuși din Galeria Națională. Începând cu lucrarea *Cap de copil* și terminând cu *Prometeu*, lucrările lui Brâncuși ilustrează traseul stilistic al sculptorului până la momentul abandonării detaliului inutil în favoarea formelor. Colecția include, de asemenea, două machete (*Scaun din piatră* și *Pilonul Porții Sărutului*) pentru singurul ansamblu monumental realizat de artist, cel de la Târgu Jiu și o rară operă grafică, un schematic și elegant *Nud feminin*. Au putut fi admirate, de asemenea, patru opere care au participat la expoziția „Brâncuși. Sublimarea formei“ în cadrul Europalia de la Bruxelles, a cărui ediție din 2019 a fost dedicată României, cu accent special pe creația brâncușiană. Cântăreața Irina Rimes, ambasador onorific al „Zilei Naționale Constantin Brâncuși 2020“ a participat la evenimentul „Lumea Brâncuși mai aproape de tine!“ organizat la Muzeul Național de Arta a României, unde a ținut un scurt discurs prin care i-a îndemnat pe tineri să-l redescopere pe Constantin Brâncuși. ■

Bibliografie: Enciclopedia Universală Britannica, vol. 3, B-C, București, Editura Litera, 2010, p. 24-26

Surse: wikipedia.org; istoriiregăsite.worldpress.ro; acasa.ro; capital.ro; ziare.com; adevarul.ro; ziarulevenimetul.ro; gds.ro; gorjeanul.ro

Mogoșoaia

„Centrul Cultural - Principalul pol al promovării Patrimoniului Cultural și Tradițional Local“ - O dezbatere încărcată de semnificații

La 27 februarie, Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov (CJCPT) a invitat directorii centrelor culturale, caselor de cultură, reprezentanți ai primăriilor care au ca sarcină promovarea culturii tradiționale în localitățile lor, ai Inspectoratului Școlar Județean, ai Casei Corpului Didactic Ilfov și colaboratorii pe probleme tradiționale cu care au existat activități în anul 2019, în Sala Scoarțelor din Palatului Brâncovenesc de la Mogoșoaia, la dezbaterea „Centrul Cultural - Principalul pol al promovării Patrimoniului Cultural și Tradițional Local“.

Momentul de deschidere, când directorul CJCPCT Ilfov, Alexandrina Niță, a salutat participanții, a fost urmat de un moment artistic susținut de Eva Garet, elevă a Colegiului „George Enescu“ din București, care a interpretat cu măiestrie la pian „Pasărea de foc“ (partea I) de Igor Stravinski, răsplătit și apreciat cu aplauze de asistență.

Adriana Scripcariu, istoric de artă, a prezentat unul din proiectele majore susținute în 2019 de CJCPCT Ilfov în colaborare cu Școala de la Piscu. Lucrarea „Patrimoniul cultural local și național: educație, cercetare, comunicare“ pune accentul pe importanța educației în inventarierea, conservarea și promovarea patrimoniului cultural ilfovean. Desfășurat sub patronajul Comisiei Naționale a României pentru UNESCO în 15 școli din localități ilfovene, proiectul „Elevi din Ilfov pentru Patrimoniul Cultural“ a avut loc de-a lungul întregului an 2019 și a presupus implicarea a 15 echipe formate din cei mai pasionați elevi ai fiecărei școli, încheiat cu un concurs de cunoștințe și idei. Primele trei echipe câștigătoare au fost răsplătite cu o excursie în zona Horezu, ocazie cu care a fost lansată și broșura „Patrimoniul Cultural UNESCO din România“.

Un al doilea proiect - „Acțiuni de cercetare, inventariere a obiectivelor de patrimoniu material și imaterial, în vederea realizării Monografiei Județului Ilfov“ - a fost desfășurat de Consiliul Județean Ilfov, prin CJCPCT Ilfov, în parteneriat cu ISJ Ilfov, Institutul Național al Patrimoniului, Protoieria N și S Ilfov, Centrele Culturale Ilfov și realizat de Asociația Gașpar, Baltazar&Melchior/Școala de la Piscu, în perioada mai - decembrie 2019 și a presupus catalogarea locurilor din județul Ilfov care păstrează încă elemente prețioase de patrimoniu material și imaterial.

Cornel Gănescu, inspector școlar, implicat în viața culturală a județului, a vorbit despre „Revitalizarea patrimoniului folcloric în școala ilfoveană“, un proiectul cultural dedicat „Studiului dansului popular din zona Ilfovului“. Organizat de Consiliul Județean Ilfov prin CJCPCT Ilfov, în parteneriat cu ISJ Ilfov, Asociația Coregrafilor Ansamblurilor Folclorice din România și Asociația „Doruleţul“ din Tulcea, proiectul care a presupus instruirea a 60 de cadre didactice în domeniul dansului popular, s-a desfășurat la Liceul Teoretic „Doamna Chiajna“ din comuna Chiajna, satul Roșu. Obiectivul proiectului a fost conservarea, promovarea și transmiterea elemente de patrimoniu către noua generație. Cursurile au fost susținute de coregrafii Marin Barbu („nea Marin“) și Ștefan Coman. Pentru a multiplica rezultatele proiectului, cadrele didactice au pregătit, la rândul lor, grupuri de elevi care au dorit nu doar să cunoască dansurile populare, ci și să poată participa la evenimente culturale și competiții de gen. Participanții la proiect, cadre didactice, inspectori școlari, personal auxiliar din învățământ au fost astfel examinați și atestați ca profesorii coregrafi.

Tema pregătită de prof. dr. Cristina Ghiță, inspector școlar general adjunct, a avut titlul „Ilfovul crede în oameni. Uniți pentru excelență în educație, știință și cultură“ și a vizat două importante evenimente culturale ale județului: Simpozionul anual de geografie „Cununa cu diamante“ și „Gala Excelenței în Educație“. Devenit deja un brand national, Simpozionul „Cununa cu diamante“ este recunoscut pentru valoarea lucrărilor prezentate și modul impecabil de organizare. „Gala Excelenței în Educație“, aflată la prima ediție în 2019, s-a desfășurat la Centrul Cultural „Ion Manu“ din Otopeni, la 19 decembrie, în cadrul căreia elevii și profesorii ilfoveni care au obținut premii la olimpiadele și concursurile naționale în anul școlar 2018-2019 au fost recompensați și au primit recunoașterea publică a eforturilor lor. Copiii din școlile și liceele ilfovene au obținut locuri meritorii pe podium la olimpiadele și concursurile naționale de matematică, geografie, fizică, chimie, pictură, teatru sau port popular. Ei au primit diplome, agende, calendare, dulciuri, dar și bani, în funcție de concursul la care care au participat, iar profesorii îndrumători sume între 1.000 și 1.500 de lei. Cei 60 de olimpici și 40 de profesori premiați au devenit astfel un reper al generației de mâine, iar performanțele lor au ridicat ștacheta în toate domeniile.

Oferind diplome și plachete tuturor colaboratorilor pe probleme tradiționale cu care au existat activități ale CJCPCT Ilfov în 2019, Alexandrina Niță a prezentat un posibil calendar al manifestărilor culturale propuse pentru anul 2020, deschizând calea unor colaborări viitoare. ■

✍ George V. GRIGORE

HorizonEU

cel mai ambițios program cadru al UE pentru cercetare și inovare

Un eveniment organizat de Măgurele Science Park împreună cu Ministerul Educației și Cercetării

Reprezentanți ai mediului de cercetare și universități, antreprenori, manageri din companii și specialiști din autoritățile publice și-au dat întâlnire, la 3 martie 2020, la Universitatea Politehnica București cu ocazia evenimentului „HorizonEU - Cel mai ambițios program cadru al Uniunii Europene pentru cercetare și inovare“, organizat de Măgurele Science Park împreună cu Ministerul Educației și Cercetării.

Evenimentul a fost o primă inițiativă pentru promovarea surselor de finanțare dedicate activităților de cercetare și inovare în scopul creșterii participării României la acest program european.

Viorel Vulturescu, directorul Direcției Programe CDI pentru Priorități Europene și Internaționale din cadrul Ministerul Educației și Cercetării, a prezentat Horizon Europe, următorul program de investiții al Uniunii Europene pentru cercetare și inovare. „Suntem încă în faza de construcție, unele elemente nu sunt definite deocamdată. Potențialul programului este mare. Acest program este Liga Campionilor din domeniul cercetării. O prioritate va fi componenta de competitivitate, adică crearea și transferul de cunoaștere pentru dezvoltarea de produse și servicii noi“.

Cei trei piloni ai programului Horizon Europe sunt: **Pilonul 1**: Excelență științifică, **Pilonul 2**: Provocări globale și competitivitate industrială europeană, **Pilonul 3**: O Europă inovatoare.

Viziunea noastră este să devenim un hub de inovare la nivel european, oferind expertiză, competențe, acces la forță de muncă ultra-calificată și mediul de dezvoltare necesar afacerilor bazate pe inovare și transfer tehnologic, spun reprezentanții Măgurele Science Park.

Valorificarea rezultatelor cercetării prin introducerea acestora în circuitul economic sub formă de produse, procese și servicii noi sau îmbunătățite, este posibilă printr-un acces faci la finanțare.

La evenimentul din 2 martie a.c. au fost promovate sursele de finanțare dedicate activităților de cercetare și inovare în scopul creșterii participării României la programul european „HorizonEU“.

Orizont Europa constituie viitorul program-cadru pentru cercetare și inovare al UE pentru 2021-2027

Orizont Europa constituie viitorul program-cadru pentru cercetare și inovare (C&I) al Uniunii Europene pentru perioada 2021-2027. Este inițiativa emblematică a Uniunii Europene, menită să sprijine cercetarea și inovarea din etapa de concept până la comercializare, și completează finanțarea națională și regională. Orizont Europa reprezintă continuarea programului Orizont 2020 al UE.

Astfel, Orizont Europa ar trebui să consolideze atât sectorul științei, cât și sectorul tehnologiei din UE, pentru a permite abordarea principalelor provocări globale din domenii vitale precum sănătatea, îmbătrânirea populației, securitatea, poluarea și schimbările climatice.

Potrivit propunerii Comisiei Europene, dezbătută în prezent de statele membre, programul ar trebui să creeze până la 100.000 de locuri de muncă în domeniul C&I în perioada 2021-2027.

De asemenea, se estimează că acest program va determina o creștere a produsului intern brut (PIB) al UE de până la 0,19% în următorii 25 de ani. Structura propusă a programului Orizont Europa presupune trei piloni: excelență științifică, provocări globale și competitivitate industrială europeană, o Europă inovatoare.

O secțiune transversală suplimentară ar urma să introducă măsuri de sprijin care să le permită statelor membre să-și valorifice la maximum potențialul național de cercetare și inovare. Acest lucru ar trebui să consolideze Spațiul european de cercetare. ■

✍ Cristina ANGHELUȚĂ

Viitorul Ilfovului depinde de viitorii ilfoveni

✍ Cristina ANGHELUȚĂ

Educația a fost, este și va fi prioritatea Consiliului Județean Ilfov pentru că viitorul Ilfovului depinde de viitorii ilfoveni.

Cei mai importanți ani pentru formarea unui om sunt cei petrecuți la grădiniță și în clasele primare. Acesta este motivul pentru care în acest an construim de la zero, renovăm sau extindem mai multe școli și grădinițe din Ilfov, susțin reprezentanții Consiliului Județean Ilfov.

De exemplu, se extinde și se modernizează grădinița din Cernica, suma alocată de Consiliul Județean Ilfov fiind de 3 milioane de lei, se construiește o grădiniță cu program prelungit în Ciolpani, Consiliul Județean Ilfov contribuind cu 2.718.779 lei și se modernizează Grădinița Petrești din Corbeanca, suma alocată de la județ fiind de 985.738 lei.

Alte exemple

Se construiește un afterschool în Domnești. Suma alocată de Consiliul Județean Ilfov: 1.821.251 lei;

Se extinde și se modernizează Școala Generală nr. 1 din Glina. Suma alocată de Consiliul Județean Ilfov: 3.879.134 lei;

Se modernizează școala și se construiește o grădiniță cu program prelungit la Gruiu. Suma alocată de Consiliul Județean Ilfov: 1,5 milioane de lei;

Se construiește o grădiniță cu program prelungit în Mogoșoaia. Suma alocată de Consiliul Județean Ilfov: 1.520.882 lei;

Se construiește și se amenajează grădiniță în Periș. Suma alocată de Consiliul Județean Ilfov: 2.352.280 lei;

Se extinde și se modernizează Grădinița nr. 4 din Popești-Leordeni. Suma alocată de Consiliul Județean Ilfov: 4.000.000 lei;

Se construiește grădiniță cu program prelungit la Ștefănești. Suma alocată de Consiliul Județean Ilfov: 2.400.000 lei;

Se amenajează exteriorul grădiniței cu program normal în Tunari. Suma alocată de Consiliul Județean Ilfov: 480.446 lei. ■

Personalități din Ilfov

CONSTANTIN CODRESCU,

marele actor și profesor de la Ghermănești

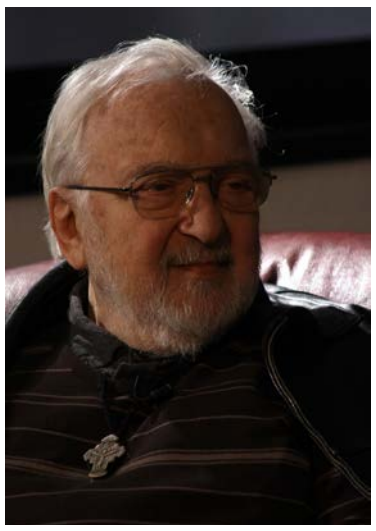

Personajul Ghiță din filmul „La Moara cu noroc“ (1955) a fost Troița din răspântia drumurilor vieții pentru maestrul Constantin Codrescu. Undeva în suflet, dar și acasă - la Ghermănești - Snagov (Ilfov) - există și acum „hanul“, celebrul han din film în care își pusese speranța cizmarul Ghiță, devenit cârciumar spre a se realiza în viață.

Filmul este transpunerea pe peliculă a nuvelei psihologice a lui Ioan Slavici, scenariul fiind semnat de Titus Popovici, Ioan Slavici și Alexandru Struțeanu, iar regia artistică de Victor Iliu.

Pentru valoarea sa artistică deosebită acesta a fost selecționat la Festivalul de la Cannes în 1957.

Distribuția a cuprins nume de marcă ale artei interpretative românești, precum Constantin Codrescu - în rolul lui Ghiță, Geo Barton - Lică Sămădăul, Ioana Bulcă - Ana, Colea Răutu - Pintea, Marietta Rareș - Bătrâna, Gheorghe Ghițulescu - Răuț, Benedict Dabija - Buză Ruptă.

Povestea de viață curge dramaturgic: Ghiță și cu Ana vin la hanul „Moara cu noroc“ în speranța unui câștig mai bun decât cel obținut de Ghiță ca cizmar. De cum începe să câștige ceva bani îi face o vizită Lică Sămădăul, însoțit de oamenii lui. Din discuția avută cu el, Ghiță își dă seama că poate sta la acest han doar cu voia lui Lică. Ghiță îi împrumută bani lui Lică mai mult sau mai puțin voit și încet, încet, din cauza lăcomiei sale, Ghiță este târât în diferite afaceri murdare, printre care și o crimă. Ascunzând totul de nevasta sa Ana, aceasta îl bănuiește pe el ca autor al jefuirilor și al crimei, iar relația lor se răcește treptat. Împreună cu Pintea, căprarul, prieten de-a lui Ghiță și dușman înverșunat al lui Lică, acesta plănuiește să-l prindă pe tâlhar, chiar cu prețul propriei căsătorii.

Acesta este un film de referință în istoria cinematografiei românești, care marchează un moment de maturizare a artei cinematografice, fiind primul film cu adevărat artistic, prin rafinamentul orchestrației de gri-uri, prin stăpânirea cadrelor și a unghiurilor de filmare, prin vigurozitatea și trăinicia din jocul actorilor.

„La Moara cu noroc“ este un film percutant, matur, care rămâne și astăzi la fel de proaspăt ca în ziua premierei. Conflictul interior al personajului principal - Ghiță - este reflectat dramatic printr-o tehnică a investigării psihologice profunde și printr-o interpretare remarcabilă a lui Constantin Codrescu…

Ghiță, un personaj complex, în jurul căruia se focalizează întreaga acțiune, urmărindu-se degradarea sa umană în contextul înavuțirii lipsite de probitate, un sunet acaparator, o imagine clasică a satului ardelenesc din a doua jumătate a secolului al XIX-lea.

Alb/Negru-ul său coloristic are și partea sa bună deoarece își păstrează nota de originalitate și fior artistic.

Apoi, actorul Constantin Codrescu apare în filmul „Răscoala“ (1965; regia Mircea Mureșan), unde a jucat rolul lui Baloteanu.

A interpretat peste 45 de roluri principale în filme memorabile ale cinematografiei românești, dacă ne gândim numai la portretele de boieri pe care le-a întruchipat în filmele cu haiduci („Haiducii lui Șaptecai“ - 1970, „Săptămâna nebunilor“ - 1971, „Zesterea domniței Ralu“ - 1970) sau cele cu „Mărgelatu“ („Trandafirul galben“ - 1982, „Colierul de turcoaze“ - 1985). A întruchipat și personajul istoric Alexandru cel Rău în filmul „Mihai Viteazul“, al lui Sergiu Nicolaescu (1970).

Stilul său delicat, spiritual, de compoziție portretistică, se remarcă și în rolul de mai târziu, din „Trenul vieții“, filmul lui Radu Mihăileanu din 1998.

Filmografia sa cuprinde:
1. Magnatul (2004) 2. Ciocârlia (2002) 3. Trenul vieții (1998)
4. Terente - regele bălților (1995)
5. Doi haiduci și o crâșmăriță (1992) 6. Lacrima cerului (1989)
7. Martori dispăruți (1988)
8. Enigmele se explică în zori (1987) 9. Totul se plătește (1986)
10. Pistruiatul (Evadatul) (1986)
11. Un oaspete la cină (1986)
12. Bătălia din umbră (1985)
13. Colierul de turcoaze (1985)
14. Sezonul pescărușilor (1984)
15. Masca de argint (1984)
16. Trandafirul galben (1982)
17. Capcana mercenarilor (1980)
18. La răscrucea marilor furtuni (1980) 19. Speranța (1979)
20. Bietul Ioanide (1979)
21. Lumini și umbre (1979)
22. Vlad Țepeș (1978) 23. Pentru patrie (1977) 24. Războiul de Independență (1977)
25. Roșcovanul (1976)
26. Trei zile și trei nopți (1976)
27. Bunicul

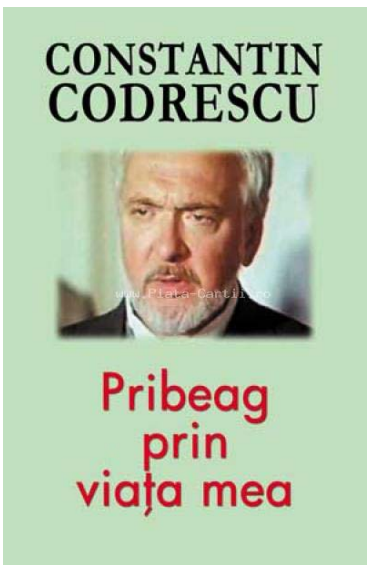

și doi delincvenți minori (1976)
28. Cercul magic (1975)
29. Mastodontul (1975)
30. Evadarea (1975) 31. De bună voie și nesilit de nimeni (1973)
32. Săptamâna nebunilor (1971)
33. Zestrea Domniței Ralu (1971)
34. Haiducii lui Șaptecai (1970)
35. Mihai Viteazul (1970)
36. Subteranul (1967) 37. Zodia Fecioarei (1966) 38. Răscoala (1965) 39. De-aș fi Harap Alb (1964) 40. Străinul (1963)
41. Partea ta de vină (1962)
42. Pustiul (1961) 43. Mândrie (1960) 44. La Moara cu noroc (1956) 45. Răsare soarele (1953)
46. Nepoții gornistului (1953).

Maestrul Codrescu are și o importantă activitate teatrală

Maestrul Constantin Codrescu are o importantă activitate teatrală și multiple apariții la televiziune, cu precădere până în 1989. Este colaborator permanent al redacției Teatru la Radio România, timp de peste 45 de ani. Translatează de pe scenă în film un patetism cu note emfatice care pune în lumină personajele pe care le interpretează, reliefându-le și nuanțându-le coloristic și vibratoriu.

În 2008, ca actor de teatru, colaborează cu Teatrul „George Ciprian“ din Buzău, unde interpretează rolul principal din „Inimă de boxer“, alături mai tânărul Dan Bordeianu, spectacol în regia lui Mihai Manolescu. Proiectul face parte dintr-un program vast, dedicat educației publicului tânăr și nu numai. Dintotdeauna au existat neînțelegeri între tineri și adulți, între tineri și vârstnici. În vremea din urmă, acestea par să se fi acutizat. Este momentul să aflăm cum gândesc tinerii, care sunt aspirațiile lor pentru a putea să-i înțelegem și să-i sprijinim.

Puțin despre maestrul Codrescu

Constantin Codrescu s-a născut la 5 septembrie 1931 la Huși. În 1951 a absolvit Institutul de Teatru din București, iar între anii 1976-1989 a fost profesor la Institutul de Artă Teatrală din Târgu Mureș, unde a participat la înființarea secției române, devenind cetățean de onoare al orașului de pe malul Mureșului. A fost director al Teatrului „Maria Filotti“ din Brăila și al Teatrului din Sfântu Gheorghe. A montat ca regizor multe spectacole în teatrele din țară, după plecarea de la Teatrul Mic din 1976, în timpul directoratului lui Dinu Săraru, evitând astfel scenele bucureștene. După 1989 a predat la Facultatea de Teatru din Târgoviște. Din 1996 a fost profesor universitar la Facultatea de Teatru a Universității Ecologice din București, iar din 2003 profesor universitar la Facultatea de Teatru a Universității Spiru Haret.

Nora Dincă și Petre Fumuru sunt foștii studenți ai domnului Codrescu. Angel Popescu din echipa „Mondenii“ de la Prima TV și actor la Teatrul de Comedie este tot un fost student, actorul Mircea Teodorescu de la Teatrul Nottara, Cristina Hrinciuc, Ionel Stoica, Tiberiu Clenci, și mulți alții, actualmente artiști, au absolvit la clasa maestrului.

În 2011, maestrul s-a retras din activitatea pedagogică și scrie la jurnalul vieții sale, împărtășind astfel, pe mai departe discipolilor săi taina artei teatrale autentice.

Zece pași spre victorie

1. **Stăpânește-ți sentimentele;**
2. **Ascultă-ți rațiunea;**
3. **Iubește-ți libertatea;**
4. **Nu acționa la supărare;**
5. **Fii cumpătat;**
6. **Alege-ți sfătuitori înțelepți;**
7. **Visează la un viitor pașnic;**
8. **Gândește-te la urmările faptelor tale;**
9. **Primește ajutorul dezinteresat;**
10. **Dăruiește iubire!**

Respectând acestea toate vei constata că lumea este frumoasă!

Maestrul Constatin Codrescu este un actor clasic - în adevăratul sens al cuvântului - care aduce eleganța de pe scena teatrului și în filmele în care joacă. Cu alte cuvinte, este un Actor Adevărat.

În 2009 maestrul Constantin Codrescu a publicat două volume de memorii intitulate „Pribeag prin Viața mea“. A fost distins cu „Ordinul Meritul Cultural clasa a IV-a“ în 1967 „pentru merite deosebite în domeniul artei dramatice“. Totodată a primit „Premiul UNITER pentru întreaga activitate“ în 1998. Actorul a fost răsplătit și cu Premiul pentru întreaga activitate, în cadrul celei de-a șaptea ediții a Galei Premiilor „Gopo - Oscarurile românești“, în 2013. ■

✍ **George V. GRIGORE**

ȘTEFĂNEȘTII DE JOS
Tradiție și viitor

George V. GRIGORE

Ștefăneștii de Jos (în trecut Ștefănești-Lipovățul și Ștefănești) este o comună din Ilfov, formată din satele Creţuleasca, Ștefăneștii de Jos (reședința) și Ștefăneștii de Sus. Comuna se află în centrul județului, la nord-est de București, în câmpia Vlăsiei, pe malurile râului Pasărea, iar relieful este specific zonei de câmpie. Comuna are 32 km pătrați, satele aflându-se de o parte și de alta a bălților formate de râu. La intrarea în Ștefănești se află o pădure (Lipoveanca-Vulpache) care se întinde și pe o parte a comunei. Pădurile Runcu și Lipoveanca-Vulpache fac parte din foștii codri ai Vlăsiei. Comuna este mărginită la sud-vest de Voluntari, la nord de Dascălu, la est de Afumați și la vest de Tunari. Localitatea face parte din Câmpia Moviliței, o subunitate din Câmpia Vlăsiei.

De la 1623 încoace...

Prima atestare documentară apare în „Documente privind istoria României veacului al XVII-lea“, unde satul Ștefăneștii de Jos este amintit pentru prima dată sub numele de Lipovăţu, în 1623, când domnitorul Radu Vodă de la Afumaţi îi dăruiește lui Stanciu Logofăt, o parte din satul Fundeni, care este în comuna Colentina, pe malul apei cu același nume, și o parte din Grădiște. Tot lui Stanciu Logofăt îi dăruia pământul de la hotarul Fundenilor până la hotarul Lipoveţilor și hotarul Afumaţilor, pentru a-i fi vecin. Râmniceanu Dimitrie, în cartea sa „București 1866“, nota despre hotarul moșiei Lipovăţul-Ștefănești, din districtul Ilfov, plasa Dâmboviţa, că este proprietatea doamnei Eliza Filipescu. Din arhivele comunei, numele localităţii este găsit într-un act de executare al unei hotărâri judecătorești din 1874. Comuna purta numele Ștefăneștii-Lipova și era alcătuită din patru sate: Ștefăneștii de Jos, Ștefăneștii de Sus, Pasărea Boltași și Creţuleasca. Satul Ștefăneștii de Jos este așezat în sudul comunei și locuit în 1874 jumătate de români și jumătate de romi dezrobiți în anul 1863. Primul nume de latifundiar de care își amintesc localnicii ca ar fi stăpânit moșia este al lui Alecu Filipescu, poreclit „Vulpe“ (o parte a satului încă se mai numește „Vulpe“ și astăzi). Despre el se știa că ar fi boier divanist care a jucat un rol în istoria ţării și mai târziu, după încetarea domniilor fanariote. Romii au fost aduși de la mănăstirile Snagov, Căldărușani și Pasărea, fiind mai numeroși decât în alte localităţi din preajma Capitalei. Tot aici, boierul Cristescu stăpânea aproape 120 de hectare și arăta

preocupare mare faţă de administrarea moșiei, familia acestuia locuind în comună. Mai târziu, o parte din moșia lui Alecu Filipescu a trecut în stăpânirea familiei Basarab-Brâncoveanu, care înstrăinează cea mai mare parte din ea către locuitori, spre sfârșitul anilor 1940.
Satul Ștefăneștii de Sus a fost întemeiat pe malul stâng al bălţii Pasărea, unde era moșia cea mai întinsă, stăpânită de fiica lui Dinu Brătianu, Elena. Istoria spune că acest sat și-a luat numele de o căpetenie de haiduci, Ștefan, fiind întemeiat după anul 1812, prin contopirea locuitorilor băștinași cu un număr de refugiaţi basarabeni.
La rândul său, satul Pasărea Boltași era așezat tot pe malul stâng al bălţii Pasărea. Acesta a fost locuit iniţial de urmașii unor negustori valahi. Bătrânii spun că până la Primul Război Mondial, chiar și după acesta, satul a făcut parte din comuna Afumaţi și ar fi luat ființă în urma revoluției condusă de Tudor Vladimirescu. Satul Creţuleasca a luat ființă la sfârșitul secolului al XVIII-lea, precedând așezarea imediat următoare, întemeiată pe malul stâng al bălţii Pasărea, care a fost denumită Ștefăneștii de Sus.
Dar, denumirea anterioară sub care era cunoscută comuna era Ștefănești-Lipoveţu (amintit pentru prima oară în analele istorice din 1623). De asemenea, într-un trecut al comunei mai îndepărtat, aceasta mai cuprindea și satul Boldu. Comuna sub numele de Ștefănești-Lipovăţu apare citată într-o carte din 1892 (la acea vreme, județul făcea parte din plasa Dâmboviţa) și avea în componenţă satele Boldu, Creţulești-Lipoveţi, Ștefăneștii de Sus, Ștefăneștii de Jos. La acea data populația comunei se ridica la 1.714 locuitori și avea 374 de case, 3 bordeie și o suprafaţă totală de 3.076 ha. În 1915, comuna Ștefănești Lipovăţu apare ca făcând parte din plasa Băneasa, având în componenţă 5 sate: Ștefăneștii de Sus, Ștefăneștii de Jos, Ștefăneștii-Pasărea, Creţuleasca Lipovăţu și Boldu. În 1915, comuna avea 372 de case locuite, 18 nelocuite, 1993 locuitori, 3 conace de moșii, o bancă populară, o moară pe benzină, 3 biserici ortodoxe, o școală, o primărie, o agenţie poștală și telefonică, o jandarmerie și 3 cârciumi. Creţulești-Lipovăţu era unul dintre primele sate care au format comuna. Satul este așezat în vestul comunei actuale, pe malul drept al bălţii Pasărea. În 1892, satul se întindea pe o suprafaţă de 762 ha, cu o populație de 152 locuitori. Satul avea o biserică (construită în 1818), o școală mixtă pentru băieţi și fete, o cârciumă, un eleșteu și un număr de capete de vite. Astăzi, satul se numește Creţuleasca, din vechea așezare dăinuind doar biserica (actualmente monument istoric), după ce în vremea comunismului satul a fost aproape desființat.
Ștefăneștii de Jos (reședința comunei) este satul care dă numele localităţii și provine, conform tradiției populare, de la un boier Ștefan, sau Ștefănescu, care a avut legături cu revoluția lui Tudor Vladimirescu. La 1892, satul Ștefăneștii de Jos se întindea pe o suprafaţă de 1021 ha, având 543 de locuitori. La acea dată, moșia era deţinută

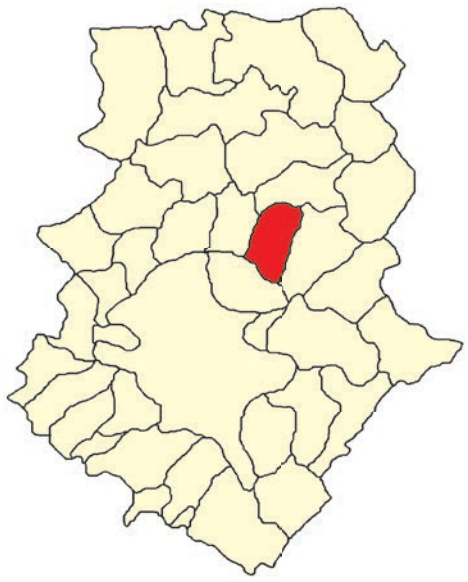

de doamna Elena Filipescu care, după cum ne spun documentele vremii „…are 750 ha și locuitori 271. Proprietarul cultiva 430 ha (20 stepă, 300 pădure)…“.
În 1950, comuna a fost inclusă în raionul 1 Mai al orașului regional București, din care a făcut parte până în 1968. Atunci, a fost inclusă în județul Ilfov, a primit numele actual de Ștefăneștii de Jos și a căpătat actuala componenţă, după ce satul Pasărea-Boltași a fost desființat și inclus în satul Ștefăneștii de Sus. În 1981, a trecut în Sectorul Agricol Ilfov, sector devenit în 1997 județul Ilfov.

Patru obiective incluse în lista monumentelor istorice din Ilfov

Din Ștefăneștii de Jos (zona satului Creţuleasca) începe autostrada București-Ploiești, din șoseaua de Centură a Capitalei (care trece pe la marginea sudică a comunei). Prin comună trece DJ100, care o leagă spre est și sud-est de Afumaţi (unde se intersectează cu DN2), Găneasa, Brănești (unde se intersectează cu DN3), terminându-se în județul Călărași, la Fundeni; și spre vest de Tunari și Otopeni (unde se termină în DN1). La Ștefăneștii de Sus, această șosea se intersectează cu șoseaua DJ200, care o leagă spre nord de Dascălu și Grădiștea, și spre sud de Voluntari și București (zona Andronache-Colentina). Conform recensământului din 2011, populația comunei era de 5.775 de locuitori.
Patru obiective din comuna Ștefăneștii de Jos sunt incluse în lista monumentelor istorice din Ilfov, ca monumente de interes local. Două dintre ele sunt situri arheologice - situl de la Creţuleasca, situl de la Ștefăneștii de Jos, biserica cu hramurile „Sfinţii Împărați Constantin și Elena“ și „Sfântul Nicolae“ din Creţuleasca,

construită în 1669 și refăcută în 1818 și biserica „Sfântul Nicolae“ din Ștefăneștii de Sus, ridicată în 1812-1815.
În perioada de boom imobiliar din anii 2005-2008, comuna a fost ţinta unor proiecte de dezvoltare.
Comuna are patru biserici, câte una în fiecare sat. Prima, care poartă hramul „Sf Arhangheli Mihail și Gavril“, în trecut a avut și hramul „Sf. Împărați Constantin și Elena“. Biserica a fost construită la 1830 de boierul Alexandru Filipescu și l-a avut ca prim preot pe Radu Duhovnicul. După alte date, Biserica „Sf. Împărați Constantin și Elena“, ar fi fost construită în 1669, conform pisaniei. Biserica a mai fost renovată la 1885, iar în 1935 o găsim menţionată într-o publicaţie despre mănăstirile și bisericile din Ilfov ca fiind construită din lemn.
Cea de a doua biserică se află în Ștefăneștii de Sus. Este vorba despre biserica „Sf. Nicolae“. Duminică, 5 octombrie 2014, Preasfinţitul Părinte Ieronim Sinaitul, Episcop Vicar Patriarhal a fost prezent aici în calitate de delegat al Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, în mijlocul credincioșilor Parohiei Ștefăneștii de Sus, Protopopiatul Ilfov Nord. După întâmpinarea Ierarhului a fost săvârșită slujba de sfinţire a picturii bisericii cu hramul „Sf. Ierarh Nicolae“ și „Sf. Cuv. Ian de la Prislop“ și de binecuvântare a lucrărilor realizate la această parohie, apoi Preasfinţitul Părinte Ieronim a săvârșit slujba sfintei liturghii, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi din cuprinsul protopopiatului. Biserica este o construcţie relativ nouă întrucât vechea biserică s-a prăbușit în întregime la cutremurul din 1940. În registrul inventar din 1969, scurtul istoric face menţiunea că biserica a fost zidită în 1884 de moșierul Sava Vasiliu, însă o pisanie din marmură amintește că în 1880 biserica a fost restaurată de Sava Vasiliu cu familia sa, iar în 1924 în timpul Pr. D. Stănescu biserica a fost restaurată de N.C. Receanu cu ajutorul sătenilor. Se presupune că biserica dărâmată la cutremurul din 1940 a fost mult mai veche, satul Ștefănești fiind amintit pentru prima dată sub numele de „Lipovatul“, în 1623 când „domnitorul Radu-Vodă îi dăruiește lui Stanciu Logofătul o parte din satul Fundeni, iazul din cartierul Colentina, pământurile de la hotarul Fundenilor până la hotarul Lipoveţilor și hotarul Afumaţilor“. După cutremurul din anul 1940, vreme de 6 ani satul a rămas fără biserică. În 1946 Pr. Grigore Teianu a început ridicarea actualei biserici după un plan întocmit de arhitectul Dumitru Ionescu-Berechet. Lucrarea a durat 5 ani. La 10 iulie 1951, noua biserică a fost sfinţită de „P.S. Teoctist Botoșeanul“, viitorul Patriarh al României.
Cea de a treia biserică se află în Creţuleasca. Este o biserică de rit ortodox, aparţinând de Mitropolia Munteniei și Dobrogei. Biserica s-a ridicat la 1818 de către Alexandru Creţulescu, proprietarul moșiei de aici. Biserica a fost renovată la 1895 de Stanciu „proprietar“. Această biserică nu se încadrează în stilul clasic ortodox, caracterizat prin două cupole mici și o cupolă mare, aducând mai mult cu bisericile catolice din Banat - formă dreptunghiulară (hală), iar deasupra intrării are un turn orizontal. Datorită numărului mic de locuitori și a apropierii de biserica din Ștefăneștii de Sus, biserica de aici nu mai este folosită decât la ocazii speciale.
A patra este Biserica Bolţașu (parohie înființată în anul 2014). „Parohia Boltașu s-a înființat cu înalta binecuvântare a Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, prin desprindere de Parohia Ștefăneștii de Jos, părintele Dumitru Florea fiind delegat eparhial pentru finalizarea construirii noii biserici. Numărul mare de credincioși, care au participat, în ziua Intrării Domnului în Ierusalim, la acest eveniment, exprimă bucuria cu care își întâmpină noul preot, dar și dorinţa de a se finaliza lucrările la biserică“, a explicat preotul Cristian Burcea, protopopul Protopopiatului de Ilfov Nord.

Ca monumente aflate pe raza comunei, în cimitirul satului Ștefăneștii de Jos există un asemenea monument închinat eroilor care au murit în cele două războaie mondiale. Aici au loc manifestări comemorative și artistice legate de cultul eroilor din localitate.

Educația, prioritate pentru administrație

Pentru copiii din comună funcţionează „Grădiniţa cu program normal“, secţie a Școlii Gimnaziale nr. 1, situată pe strada Zorilor nr. 430. Pentru a veni în sprijinul părinţilor, acesta funcţionează în trei locuri diferite, pe raza comunei, în clădiri dotate la standarde europene.
Învăţământul gimnazial se desfășoară într-un singur schimb, între orele 8.00 și 15.00, în corpul A (situat pe Șoseaua Ștefănești nr. 147). Cele 7 clase de elevi beneficiază de un cabinet de informatică, cabinet de biologie, cabinet de istorie și cabinet de fizică. Școala Gimnazială nr. 1 datează din 1959, dar a fost consolidată, modernizată și reutilată.
În zona Cartierului Cosmopolis fiinţează „Butterfly - Grădiniţă & After school“, care asigură un mediu sigur și confortabil pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor. În colaborare cu Consiliul Judeţean Ilfov, care finanţează o parte din costurile proiectului, primăria a început construcţia unei noi grădiniţe cu program prelungit.
Una dintre sarcinile pe care și le-a asumat primăria a fost edificarea unui complex sportiv cu dotări performante, teren de sport cu nocturnă, tribună acoperită și bază de pregătire.
Una dintre zonele care s-au dezvoltat din aria administrată de comună este cartierul Cosmopolis. Situat la limita cu comuna Tunari, ansamblul se întinde pe o suprafaţă de 106 ha.
Un loc de recreere și petrecere a timpului liber este Balta „Ștefăneștii de Jos“, situată la 15 km de București. ■

Surse: wikipedia.org; primariastefanesti.ro; gradinitebucuresti.ro; balti.ro; jurnaluldeilfov.ro; viitorulilfovean.ro; desprepescuit.ro/Foto: Facebook

„Citește cu noi!“

Horiana PETRESCU, bibliotecar CCD Ilfov

„Citește cu noi!“ a fost invitația bibliotecii Casei Corpului Didactic (CCD) Ilfov pentru elevii clasei a V-a de la Liceul Teoretic „Traian Lalescu“ care au avut ocazia să participe la cercul de lectură organizat în data de 24 februarie 2020. După ce au vizitat spațiile CCD Ilfov, au văzut biblioteca și expoziția „Zestrea Cucilor“, au deschis cu interes cărțile puse la dispoziție de bibliotecarul CCD, care a pregătit cu grijă și întâlnirea cu autorii, scriitorii invitați, supranumiți - „vedetele din bibliotecă“.

Nina Ștefan, autoarea cărții „Aventurile Arianei“ a citit una din întâmplările din cartea dedicată acesteia - o fetiță cu o deficiență severă de auz care în ciuda acesteia reușește în fiecare zi să-și demonstreze că viața este o bucurie care merită trăită. Cu interes și simpatie a prezentat micuților cititori, prof. Lupu trilogia Cucilor, care cuprinde romanele „Masca“, „Talismanul“ și „Spirala“.

S-au oferit explicații pe înțelesul tuturor despre semnificațiile Dragobetelui - personaj popular, mitic, care patronează sărbătoarea românească a iubirii, similară cu cea numită pe alte meleaguri Valentine's Day. S-a precizat legătura dintre luna Făurar, a Dragobetelui și cea a lui Martie, cu babele prevestitoare de la începutul ei, de asemenea, legenda ghiocelului și informații despre vestitorii primăverii, păsările despre care se spune că în ziua Dragobetelui încep să-și pregătească minunatele cuiburi, la fel ca tinerii din satele de odinioară care își anunțau logodnele cu fetele cărora le dăruiau flori și sărutări în timpul primei ieșiri la cules de flori, gingașii ghiocei. ■

Internaționalizarea programelor și cooperarea instituțională - repere ale activității CCD Ilfov

Prof. metodist Simona LUCA

Principalul scop vizat de Comisia Europeană pentru derularea programelor în zona educațională Erasmus este acela de a dezvolta cooperarea între țări și între instituții. Proiectul CASE însă, la CCD Ilfov realizează ceva mult mai ambițios și mai dificil. Nu este vorba doar de comunicarea între țările parteneriatului, între personae aparținând unor culturi diferite, unor școli de gândire diferite și unor abordări instituționale diferite: unele sunt municipalități, colegii, sau centre de formare, ci este vorba de un efort comun de promovare a bunelor practici și de armonizare a activităților din domenii variate: sănătate, educație, servicii sociale și comunitare. Studiem acest model de interacțiune instuțională care le permite acestor țări o eficiență deosebită în abordarea cazurilor și încercăm să adaptam și noi aceste principii. Municipalitatea din Linkoping, Suedia, este coordonatorul proiectului de Parteneriat Erasmus+ CASE având ca parteneri Spania, România, Letonia și UK - Scoția. În perioada decembrie 2019 - ianuarie 2020, la CCD Ilfov a fost realizat un studiu privind situația în abordarea demențelor, atât la nivelul legislației și politicilor existente, proiectelor în discuție, un inventar al instituțiilor care oferă îngrijiri și formare in acest domeniu. De asemenea, am realizat un sondaj la nivelul percepției asupra nivelului de competențe în domeniul demenței ale personalului de îngrijire și al îngrijitorilor non-formali.

La intâlnirea din Dunee-Agus College, Scotia (26 - 28 februarie a.c.), fiecare partener a prezentat rezultatele studiului comun realizat în fiecare țară sau regiune, reieșind clar discrepanța enromă dintre nivelul de politici, de conștientizare și de servicii oferite celor afectați de demență și familiilor lor în Suedia, Scoția și Spania, comparativ cu cele din Letonia sau România.

Pentru noi reprezintă o provocare pentru o instituție de învățământ din sistemul public din Ilfov să colaboreze în organizarea și derularea unor cursuri pentru pesonalul fără studii din rețeaua de îngrijire a persoanelor afectate de demență.

Ne-am propus să încheiem peste zece parteneriate cu organizații care ofera servicii de îngrijire persoanelor afectate de demență șsi organizatii care oferă formare inițială și continuă în domeniul îngrijirilor medicale, pentru a le permite acestor persoane să se perfecționeze într-un program inovativ bazat pe experiențele și bunele practici din țările nordice. ■

Evaluarea psiho-aptitudinală a copiilor/elevilor, o provocare pentru profesorii de astăzi

Simona LUCA, profesor metodist CCD Ilfov

Oferta de programe de formare acreditate a Casei Corpului Didactic Ilfov s-a îmbogățit cu un nou program de formare pentru cadrele didactice din Ilfov și din București - „Evaluarea abilităților psiho-aptitudinale ale copiilor/elevilor în educație“, pornindu-se de la premisa potrivit căreia cunoașterea elevului, a profilului său psihologic este una dintre condițiile esențiale în educație. Programul urmărește creșterea calității actului educațional prin adecvarea curriculumului de consiliere și orientare la specificul societății contemporane românești, dezvoltarea abilităților cadrelor didactice de evaluare corectă, în cadrul unui proces funcional, care să fie în beneficiul și în interesul superior al copilului și elevului, și să evite etichetările, evaluările distorsionate, aprecierile lipsite de profesionalism și deontologie.

Grupul țintă va dezvolta abilitatea de a desfășura un proces al evaluării la nivel psiho-aptitudinal eficient, funcțional, pentru beneficiul dezvoltării copilului și elevului, va dobândi competențe în sfera deontologică, absolut necesare în cadrul procesului educațional și în zona de dezvoltare a beneficiarilor educației, va aplica în mod profesionist instrumente, metode și tehnici de evaluare a personalității, pentru un proces educativ eficient și performant.

Elevul/copilul este o personalitate asupra căreia cadrul didactic se apleacă pe tot parcursul devenirii ei, influențând-o, de la primii ani de școală până în adolescență și intrarea în viața de adult. În acest context, cunoașterea datelor de evoluție, de creștere și dezvoltare, de formare și autoformare oferă educatorului posibilitatea de a aborda profesionist condițiile învățării și efectele ei asupra personalității celui ce învață.

Cursul își propune să abordeze cunoașterea copilului/ elevului în toată complexitatea lui psiho-socială, într-o dinamică evolutivă, care să ofere competențe solide cadrelor didactice pentru a aborda personalitatea subiectilor educației într-o manieră profesională, bazată pe competențe de evaluare, cunoașterea limitelor și atribuțiilor în sfera evaluării între diferitele categorii de specialiști, precum și modul în care se vor integra în echipa de lucru, management de caz, în cadrul abordării multidisciplinare a persoanelor cu cerințe speciale.

DEZVOLTĂM PROFESORI
DEZVOLTĂM VIITORUL

În situația în care profesorul este un profesionist format în a recunoaște corect și a interacționa în mod profesionist din punct de vedere al consilierii, profesorul clasei poate avea un rol esențial în demersul de consiliere a familiei pentru acceptarea unor problematici congenitale sau apărute pe parcursul vieții si pentru accesul la servicii specializate de suport și sprijin. Un rol important poate fi acela de sustinere a familiei pe tot parcursul etapelor evaluarii specializate.

Un alt rol esențial pe care îl poate avea profesorul ca urmare a parcurgerii programului este acela de a deveni un evaluator obiectiv din punct de vedere psiho-aptitudinal al unui copil/ elev, fără a catastrofiza o situație problematică dar și fără a trece cu vederea unele aspecte care necesită intervenție specializată. Este ilustrativ exemplul acestor erori in cazul fizicianului Thomas Alva Edison, care a fost exmatriculat neobservând genialitatea celebrului inventator, dar sunt încă prezente anumite aspecte legate de neînțelegerea personalității unor elevi și în sistemul nostru de învățământ, cu evoluțiile actuale și toate dezvoltările legislative. ■

Pagină coordonată de prof. dr. Florin PETRESCU, director al CCD Ilfov